

— Ставайте и вървете имъ извика Поповъ.

При всичко това тѣ и не се помръднаха отъ мѣстото си, като повториха, че не могатъ да вървятъ.

Штабсъ-Капитанъ Поповъ бѣше человекъ добръ. Никога не биеше войниците и рѣдко се сърдѣше. Той и сега си удържа гнѣва, записа имената на ун.-офицеритѣ и тръгна напредъ.

Азъ видѣхъ, че Поповъ не се чувствуваше твърдѣ добръ, но при все това не можахъ да се удържа отъ да не заговоря за унт.-офицеритѣ:

— Какво щѣхте да кажете Николай Николаевичъ, ако тѣзи двама унт.-офицери бѣха Българи?

Поповъ още повече се смъти.

— Нѣма стадо безъ мърши, отговори той и млъкна.

Но като на зло, не бѣхме изминали и една верста, когато видѣхме, че Поручикъ Живаревъ риташе и блъскаше единъ, легналъ на пътя, ун.-офицеръ.

— Не можешъ! Азъ тебе ще те науча, мерзавцо! На ти тебе не мога!

А когато ний се спрѣхме при тѣзи сцена, унт.-офицера се исправи на крака и извика:

— Вий нѣмате право, Ваше благородие, да ме биете! Азъ ще се жалвамъ на ротния си командиръ.

Но отъ тѣзи думи. Живаревъ още повече се разяри. Той се спустина върху дръзкия ун.-офицеръ съ стистнати юмруци.

— Колкото това явление и да бѣше печално, но азъ бѣхъ доволенъ, че ми се прѣдстави случай, да си отвърна за нееднократнитѣ имъ натяквания за опълченцитѣ.

— И този е мършава овца, казахъ азъ, когато тръгнахме и тримаха заедно. Поповъ нищо не каза, но Живаревъ искаше да смотолечи работата, като каза че ун.-офицера, като видѣлъ, какъ опълченцитѣ се търкаляли по пътя, легналъ и той.

— Не е работата въ това, че е легналъ, а въ това, че той не ви изпълни заповѣдта и ви нагруби още, казахъ азъ Живареву, както прѣди малко други двама унт.-офицери не изпълниха заповѣдта на Николай Николаевичъ.